

Rezultatele reeducării și „educației” marxiste sunt exclusiv criminale, bestiale, decadente, dezumanizante, degradând însăși natura umană. Oamenilor li s-au dat bunurile materiale, dar au devenit mai egoiști, mai hoți, mai avari, deoarece niciodată n-au renunțat de bunăvoie la ele. Li s-au impus ordinea, dreptatea și egalitatea socială, dar se urăsc mai mult între ei, se tiranizează mai mult, au devenit chiar sadici, fiindcă nici dragostea de semenii, nici bunătatea, nici dreptatea și nici egalitatea nu izvorăsc dinăuntrul lor, ci ei își sunt unii altora indiferenți.

Oamenilor li s-a promis raiul pe pământ, dar li s-a interzis raiul ceresc, li s-a dat satisfacția simțurilor, dar li s-a negat cea a sufletului, li s-a spus că totul va fi bine și frumos, dar în ei n-a existat nici binele, nici frumosul și

când a dispărut și aspirația spre ceruri, s-au simțit înțemnițați pe pământ. Iar când au fost momiți de poftele trupești, au devenit fiare și bestii, fără suflă și fără conștiință, întunecând totul în jurul lor, căci în ultimă analiză oamenii care nu se sfințesc în ei înșiși murdăresc lumea cu tot ce e rău și murdar în ei. Prin urmare, tot „binele” care siluiește conștiințele nu poate fi decât distructiv.

În Târgu-Ocna erau oameni care năzuiau să fie a lui Hristos, ca sfinții, și oameni terorizați să devină marxști, care erau ca demonii. A fost o experiență impresionantă, pe coordonatele cele mai contrastante ale existenței și naturii umane.

Sursa: Ioan Ianolide, *Întoarcerea la Hristos. Document pentru o lume nouă*, Editura Christiana, București, 2006, p.276-280.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marți: 24 dec.** / 18:00 – Vecernia și Litia
- **Miercuri: 25 dec.** / 08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Nașterea Domnului (Crăciunul)*
- **Joi: 26 dec.** / 08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Soborul Maicii Domnului*
- **Joi: 26 dec.** / 18:00 – Vecernia și Litia
- **Vineri: 27 dec.** / 08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Sfântul Apostol, Întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan*
- **Sâmbătă: 28 dec.** / 18:00 – Vecernia
- **Duminică: 29 dec.** / 08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Fuga în Egipt – Sfinții 14.000 de prunci uciși din porunca lui Irod; Sfinții Cuvioși Marcel și Tadeu*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

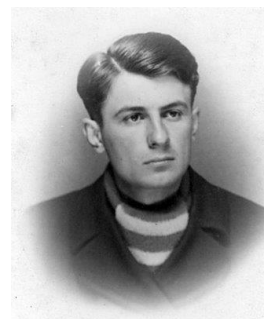
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

„Cred că mântuirea lumii se face prin Biserica Ortodoxă.
Biserica Ortodoxă e întotdeauna așa cum a fost Iisus Hristos, răstignit.
Și noi suntem răstigniți, nu răstignitori.”
(Pr. Sofronie Saharov)

♦ Nr. 52 / 22 decembrie 2013 ♦

MĂRTURISITORUL IOAN IANOLIDE

CRĂCIUN LA TG-OCNA - 1951

Eram în iarna lui 1951. Era tot de Crăciun. Ne aflam în sanatoriul-penitenciar Târgu-Ocna, sanatoriu modern, menit să disimuleze adevăratul chip al temnițelor. Tuberculoșii de aici purtau în cugetele

lor amintirile din Pitești, Gherla, Canal, din mine și din lagărele ucigașe. Aveam mâncare suficientă, dar nu o mai tolerau bacilii cuibăriți în caverne. Eram lăsați în curte, dar ne înconjurau două rânduri de ziduri bine păzite. Nu mai eram bătuți, dar eram mereu amenințați cu retrimiteră la Pitești ori Canal. Era o intensă sudură sufletească între noi, dar aveam și mulți delatori, proveniți fie din Pitești, fie din alte măiestrite locuri ale teroarei.

Eram nou într-un sanatoriu, dar nu aveam medicamente decât pentru gazeta de perete. Exista și o doctoriță care să ne îngrijească, dar eram sute de bolnavi și zilnic mureau câte doi-trei. Cu o ladă, cu aceeași ladă murdară erau cărați toți morții la cimitirul

comun, fără cruce, fără preot. Nu era permis să te rogi nici la moartea cuiva. Nu exista nici dreptul la o lumânare, drept atât de scump tradițiilor milenare. Nu aveam nicio legătura cu familiile, nicio știre din lume. Aflam la șase luni o dată sau chiar la un an câte un eveniment politic major.

Și încă mai speram. Unii erau de o naivitate politică puerilă, încât zi de zi așteptau să vină americanii. Nu puteau să creadă că Occidentul ne-a abandonat comunismului. Încă nu știam ce a fost la Yalta și, mai cu seamă, mulți dintre noi nu puteau să conceapă că înțelegerile cu sovieticii vor rămâne în vigoare peste cadavrele noastre.

Marii democrați ai țării mureau alături de legionarii ei. Preoții erau sugrumați împreună cu intelectualii, muncitorii și țărani. Au fost de zece ori mai mulți muncitori în temnițe decât în Partidul Comunist – și asta într-un regim zis muncitoresc.

Datorită elitei ce zăcea în închisoare, atmosfera din penitenciarul Târgu-Ocna era de înaltă ținută. În primul rând se remarcă religiozitatea sinceră, manifestată într-o comuniune impresionantă și spontană ce gravita în jurul lui Valeriu Gafencu, un om inteligent și plin de dragoste în care sălășluia Hristos.

Se redescoperea creștinismul în formele lui originare. Se trăia Rugăciunea inimii ca în vremurile de intensă spiritualitate. Sufletele se curățau în spovedanii și în mărturisiri reciproce sincere, prietenești.

Dragostea dintre noi era mai puternică, încât n-o putea spulbera teroarea cumplită în care trăiam. Cu cât cercul urii ne încorseta, cu atât dragostea dintre noi ne unea mai mult. Nici nu era nevoie de vorbe, căci se simțea imediat duhul fiecăruia, fie el bun sau rău.

Era o mare întrecere în dăruire reciprocă. Nimeni nu mai aparținea luiși, ci comunității. Totul era obștesc și fiecare își dădea cu bucurie și cămașa, și pâinea, și medicamentul, și viața – unul pentru altul, unul pentru toți și toți pentru unul. Eram un suflet, o voință, un cuget, o speranță. Fiecare era o comoara a tuturor. Așa creșteam sufletește și ne uneam tot mai mult cu Hristos, Care se făcea simțit, viu, prezent, activ. Dar și antihrist era năprasnic, fioros și chinuitor de real.

Când unul dintre noi era în primejdie sufletească, amenințat să cadă, toți îi săreau în ajutor. Am învățat acolo că nu numai rugăciunea unuia pentru altul este necesară, ci și dragostea, mărturisirea, cuvântul, îndemnul, exemplul, curajul și riscul de a purta povara celuiilalt. Căci toți treceam prin grele încercări fizice și sufletești și de n-ar fi existat puternica legătură sufletească dintre noi, sprijinul neprecupețit și dăruirea deplină, toți ne-am fi prăbușit, în condițiile acelea irezistibile. Forțele rezistenței noastre se centrau în Valeriu și din el emanau puterile ei. Mergeam la dânsul să luăm întărire ori de câte ori sufletele ne slăbeau. Îl simțeam ca un izvor de har

ce ne unea cu cerul și ne ferea de iadul în care trăiam.

În jurul lui erau așezați – în mod firesc, fără nicio intenție, ci mai degrabă în virtutea situației – toți oamenii de acolo, rânduți simbolic în cercuri concentrice, căci unii erau mai apropiați prin deschiderea lor la lucrarea Duhului Sfânt, alții atunci se trezeau la credință, alții se străduiau, iar alții, mai îndepărtați, manifestau numai un respect fără adeziune – dar și ei respirau același aer. Cei mai depărtați de centru erau reeducații și delatorii, care formau cercul de foc în care ardeau sufletele noastre.

Au încercat și reeducații în repetate rânduri să-ți creeze un centru polarizator al duhurilor întunericului, dar nu au reușit, ci au rămas dependenți de politruc. De politruc și de temnicerii lui ne apăram mai ușor, căci ne despărțeau uniforme și statutul legal – unii stăpâni și alții robi. Cu mult mai greu ne puteam apăra însă de reeducați, de care – deși trăiam atât de intim, încercuți de aceleași ziduri și roși de aceiași bacili – eram totuși, categoric și dramatic despărțiți. Există însă avantajul că nu aveam surpriza trădătorilor și delatorilor acoperiți. Ne cunoșteam foarte bine între noi și trăiam în două lumi ireversibil despărțite. Chiar dacă cineva n-ar fi avut capacitatea de a pătrunde în conștiințele noastre și a distinge între duhurile deosebite ce ne stăpâneau, cele două grupe de oameni se puteau diferenția prin expresia

feței, prin privire, gesturi, mișcări și ținută.

Tipul creștin era senin, calm, cumpătat, cald, preocupat de gânduri ce se manifestau în fapte bune, în capacitatea de jertfă, în îndelungă-răbdare, într-o viziune cuprinzătoare și profundă a lucrurilor, încât privirea era luminoasă, chipurile erau vesele, mișcările ordonate și elegante. Erau oameni ce mângâiau aerul, străbăteau opacitățile și coborau cerul pe pământ. Spre deosebire de ei, tipul satanic era agitat, repezit, nesigur, înfricoșat, tensionat, gol pe dinăuntru, fugind mereu de propria conștiință, cu privirea sticloasă, cu zâmbet disprețuitor, cu răutate pe chip, cu ură în cuvânt. Erau oameni nesinceri, mereu la pândă, egoiști, înjurând și gata de crime oribile la ordin.

Au fost și unii reeducați care au izbutit să se redreseze, fiind primiți cu căldură în comunitatea creștină, au fost și alții care au fost ușor depistați, căci sufletele erau atât de sensibilizate încât discerneau cu ușurință duhurile. Deși reeducații ne terorizau, totuși îi iubeam și ne rugam pentru ei, căci în cei mai mulți găseam prieteni vechi și oameni buni, transformați în ticăloși prin teroarea reeducării marxist-leniniste, un mecanism zis logic care descompune lăuntric ființa și apoi încearcă, cu metode monstruoase, să formeze omul socialist, în fapt un monstru. Și nimeni nu poate scăpa integru din „tura” de tortură a reeducării materialist-dialectice.